

РЕШЕНИЕ

№ 16279

гр. София, 28.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в публично заседание на 14.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **3077** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба, подадена от Ж. С. Г., чрез адв. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № GRAM - 1947468/22.02.2026 г., издадена от Г. К. М. - мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.
Релевират се доводи, че оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган, не е спазена установената от закона форма и са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Твърди се, че заповедта е постановена при неизяснена фактическа обстановка в нарушение на чл. 35 АПК, при неотчитане на медицинските резултати от проведеното на жалбоподателя изследване. Доколкото същите са определящи, то актът се явява постановен при липса на предпоставките по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. По тези съображения подробно развити в жалбата се претендира отмяна на процесната ЗППАМ.
Ответникът – Г. К. М. - мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез юрк. К., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ по аргументи развити в хода по същество на производството и в депозираните по делото писмени бележки. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение ако такова е претендирано.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взима становище по жалбата. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С оспорената в настоящото производство заповед, на основание чл. 22 от ЗАНН, вр. чл. 171, т. 1,

б. „б“ от ЗДвП, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН серия GA № 4754153 от 22.02.2026 г., че на 22.02.2026 г. в [населено място] по [улица]с посока от [улица]към [улица]водачът Ж. Г. е спрял за проверка на [улица]срещу № 7, при която е установено, че същият управлява личния си лек автомобил БМВ 530 XI с рег. [рег.номер на МПС] след употреба на наркотични вещества и техните аналози – кокаин. Г. е изпробван с техническо средство – DRUG TEST 5000 с № ARME - 0069, с проба № 090, направена в 01:59 ч. на 22.02.2026 г., като му е издаден талон за медицинско изследване № 312658 от 22.02.2026 г. за ВМА. Така установеното обосновава нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП – управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

В хода на съдебното производство като писмени доказателства е приета представената от ответника административната преписка, както и допълнително представените по разпореждане на съда документи от ВМА от 31.03.2026 г. – протокол за химикотоксикологично изследване за установяване на употреба на наркотични вещества и техните аналози. От същия е видно, че в следствие на представена проба кръв от Ж. Г. не е установено присъствие на наркотични вещества. От извършените изследвания на предоставената проба урина е установено наличие на кокаин и метаболити /метилекгонин и метилекгонидин/.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което същата е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл. 171, т. 1, б. “б“ от ЗДвП. Разпоредбата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване, на която и да е от тях, дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на

чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган и не са налице основания за отмяната му в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Заповедта за прилагане на принудителната административна мярка е издадена в писмена форма и съдържа всички необходими реквизити, съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В нея е посочено, че се издава въз основа на АУАН, като са описани и установените с акта обстоятелства. В текста на акта фигурира позоваване на фактическо обстоятелство, съставляващо едновременно с това и възприетото от органа при произнасянето му материалноправно основание за прилагане на принудителната административна мярка. С оглед на това същата е мотивирана, като мотиви има изложени и в съставения АУАН. Не се констатира отменителни основания по чл. 146, т. 2 от АПК.

В производството по издаването на обжалваната ПАМ не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, такива, които ако не бяха извършени щяха да доведат административния орган до различни фактически и правни изводи. С оглед изложеното по-горе не се констатира основания, които да послужат за отмяна на заповедта в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

Досежно съответствието с материалния закон съдът съобразява следното:

С оглед законовата регламентация на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП (цитирана по-горе) следва, че задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на оспорвания ПАМ – е управлението на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест.

Редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, трамваи или самоходни машини и/или употребата от тези водачи на наркотични вещества или техни аналози, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Наредбата). Съгласно чл. 3, ал. 1 и 2 от Наредбата при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с тест. Установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста (чл. 3а от Наредбата). При съставянето на акт за установяване на административно нарушение за установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози контролният орган попълва и талон за изследване (чл. 6, ал. 4). В талона се отразява изборът на лицето дали установяването на концентрацията на наркотични вещества да се извърши с доказателствен анализатор, или с медицинско и химическо лабораторно изследване.

По силата на чл. 142, ал. 1 АПК законосъобразността на заповедта за прилагане на ПАМ се преценява към момента на издаването ѝ, като се съобразят конкретните обстоятелства по случая. Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая показанията на техническото средство са били оспорени от Ж. Г. и е дадена кръвна проба и урина за химическо изследване. От ВМА е представен протокол с рег. № И-2582 от 13.03.2026 г. /л. 42/ за проведеното химикотоксикологично изследване за установяване на употреба на наркотични вещества и техните аналози, от съдържанието на който е видно, че вследствие на представена проба кръв от Ж. Г. не е установено присъствие на наркотични вещества. От извършените изследвания на предоставената проба урина е установено наличие на кокаин и метаболити /метилекгонин и метилекгонидин/.

В тази връзка настоящият състав обръща внимание, че при наличие на кръвна проба /биологична проба/ законът предвижда именно резултатите от нея да са определящи - Арг. чл. 171, ал. 1, т. 1 б. „б“, посл. изр. ЗДвП. Съгласно чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. при химикотоксикологичното лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози се анализират предоставените проби урина и кръв. Употребата се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба. При липса на проба урина изследването се извършва само с пробата кръв

От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят Г., като водач е управлявал МПС. Не се установява обаче последният да е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, така както е прието от страна на административния орган. Действително същият е бил тестван с техническо средство DRUG TEST с отчетен положителен резултат за наличие на наркотично вещество – кокаин, но с оглед издадения на жалбоподателя талон за медицинско изследване, същият е посетил медицинско заведение в рамките на указаното време и е предоставил биологичен материал за изследване, но в предоставената за изследване кръвна проба на Г. не е установено наличие на наркотични вещества – отрицателен резултат за наличие на наркотични вещества.

Действително химико-токсикологичното изследване е установило кокаин в пробата урина на жалбоподателя, но както се каза по-горе определяща за отговорността по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП е кръвната проба, която в случая не е отчела наркотични вещества. Това следва, както от изречение 2 на цитираната разпореба от ЗДвП, така и от изричната регламентация в чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г.

В тежест на органа, издал оспорения акт, е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение, за преустановяването на което е издадена процесната ПАМ. В конкретния случай това не е сторено, а правомерността на упражнената компетентност пряко се опровергава посредством проведеното медицинско изследване.

При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на предпоставките по чл. 171, т. 1, буква „б“ от ЗДвП административният орган е задължен да издаде административен акт за налагане на ПАМ в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал.1 от ЗДвП, но след като се запознае и анализира прецизно всички доказателства в административното производство и да посочи действителното фактическо и правно основание. В конкретния случай това не е сторено, а фактическото основание, послужило за прилагането на процесната ПАМ спрямо жалбоподателя е оборено, поради което оспорената заповед се явява постановена в нарушение на материалния закон и следва да бъде отменена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM - 1947468/22.02.2026 г., издадена от Г. К. М. - мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на Ж. С. Г. е наложена ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: